

μαχος είναι διπλούς και όταν πληροῦται συγχρόνως και ὁ ἄλλος. Ὁ ὕπνος εἶναι ἐπίσης κερχωρισμένος εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἄτομα.

Τὰ δύο ταῦτα ὄντα ὁμοιάζουσι πολύ· οἱ χαρακτηρῆς τῶν εἶναι σχεδὸν οἱ αὐτοί· ἡ φυσιογνωμία τῶν εἶναι γλυκεία καὶ εὐχάριστος· ἀγαπῶσιν ἀλλήλους καὶ διασκεδάζουσιν ἀδελφίπτως.

ὑπὸ ἔποψιν διανοητικὴν ἔχουσι τὴν αὐτὴν περίπου ἀνάπτουζιν· ἀμφοτέροι ὁμιλοῦσι τρεῖς διαλέκτους, τὴν Ἰταλικὴν, Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν. Ὅταν τις ὁμιλῇ μετὰ τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν ἐν μιᾷ τῶν εἰρημένων διαλέκτων, ὁ ἕτερος ὁμιλεῖ μετ' ἄλλου προσώπου· αἱ ἀπαντήσεις ἐπομένως εἰσὶν κερχωρισμέναι.

Ὁ κ. Πῶλ Βέρ δὲν ἠρώτησε τοὺς γονεῖς τοῦ ἐὰν εἶχον ἐμβολιασθῇ. Τοῦτο ἔχει τι τὸ ἐνδιαφέρον διότι, ἐὰν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μόνον ᾔην ἐμβολιασμένος, θὰ ἦτο περίεργον νὰ μᾶθῃ τις ἐὰν ὁ ἕτερος ἔχῃ ἀνεπιδεκτικότητα ἐνεκα τοῦ ἐμβολιασμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Εἰς ἐποχὴν τινα τῆς ζωῆς τῶν ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο τούτων ὄντων εἶχε καταρροισθῇ, χωρὶς ὁ ἄλλος νὰ ἔχῃ πυρετόν· ἀλλὰ θετικαὶ πληροφορίαι λείπουσι, τίς τῶν δύο ᾔην ὁ αἷτιος τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς φλεγμονῆς.

Τὸ τέρας τοῦτο ἔχει διπλὴν εὐκαιρίαν θανάτου· διότι ὁ θάνατος τοῦ ἐνός τῶν ὄντων τούτων θὰ καταστρέψῃ τὸ ἄλλο· ἀλλὰ λεπτομέρεια, ἥτις δὲν στερεῖται ἐνδιαφέροντος, εἶναι ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἀποβίωσῃ πρῶτος, θὰ ᾔηναι ὁ μὴ ἀσθενής· δύναται τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ἐνταῦθα ὅτι τὸ ἀσθενὲς ἄτομον θὰ καταστρέψῃ τὸ ὑγιές, ὡς τοῦτο παρατηρήθη εἰς ὅλας τὰς ὁμοίας περιστάσεις· ὁ θάνατος τοῦ ὑγιоῦς ἀτόμου προαγγέλλεται διὰ ῥίγους, ὅπερ προηγείται ὀλίγον τοῦ τελευταίου στεναγμοῦ· ὁ δὲ θάνατος τοῦ ἀσθενοῦς θὰ ἐπέλθῃ στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα.

Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης ὁ κ. Πῶλ Βέρ ὑπεχρέωσε τοὺς γονεῖς νὰ ὁδηγήσωσι (φέρωσι) τὰ τέκνα τῶν εἰς Παρίσιους· ἀλλ' ὁ ὁδηγὸς ὅστις εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸ κοινὸν εἶναι Γερμανὸς καὶ δὲν φαίνεται ἀποφασισμένος, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν, νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Γαλλίαν.

Ὡς παρετήρησεν ὁ κ. Πῶλ Βέρ ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς ἐταιρίας τῆς Βιολογίας, εἶναι θαῦμα ὅτι μέχρι τοῦδε ἡ περίεργος αὕτη τερατολογικὴ ἀνωμαλία δὲν περιεγράφῃ ὑπ' οὐδενός καὶ ὅτι αἱ ἐφημερίδες ἔμειναν ἄφωνοι εἰς τὴν τερατολογίαν ταύτην τῆς φύσεως. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰωάννου-Ἰακώβου, ἔδειξαν πολλὰ πιστοποιητικὰ Ἰταλῶν ἰατρῶν, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν συναδέλφων τούτων δὲν ἔλαβε μέρος εἰς σοφὴν τινα ἐταιρίαν τῶν ἐνδιαφερόντων γεγονότων περὶ ὧν μέλλομεν νὰ ἀναφέρωμεν.

Θὰ ἡριθμῶμεν πολλὰς φυσιολογικὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τοῦ διπλοῦ τούτου τέρατος· ἀλλ' ἡ ἔλλειψις χρόνου καὶ ἡ δυστροπία ἴσως τῶν γονέων, ὡς καὶ ἡ ἀπάθεια τῶν παιδίων, οἵτινες εἰσὶν, ὡς φαίνεται, ἀβροδίαιτοι (χαϊδευμένοι), δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν κ. Πῶλ Βέρ νὰ παραδοθῇ εἰς τοιαύτας ἐρεῦνας. Ἐπειτα τὰ παιδία ταῦτα ἐνεκα τῆς νεαρᾶς τῶν ἡλικίας δὲν δύνανται νὰ διευκρινήσωσι τὰς διαφορὰς αἰσθητικότητάς τῶν, τοῦθ' ὅπερ παρουσιάζει ἀληθὲς κώλυμα ὅπως ἐκτιμήσωμεν ἀσφαλῶς τὰ ἐξ ὑποκειμένου φαινόμενα. Εὐρίσκει τις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὠρισμένον ἀριθμὸν τοιούτων κτηνῶδων ἢ ἀνθρωπίνων δικεφάλων· ἀλλὰ ὀλίγα ἐπέζησαν. Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος (saint Augustine) ἀναφέρει μίαν περίστασιν. Ὁ Σέρ ἔδωκε τὴν ἱστορίαν καὶ περιγραφὴν τῆς **Ρίττας-Χριστινᾶ** ἀποθανούσης τὸν 18ον μῆνα καὶ τῆς ὁποίας ὁ σκελετὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ μῦστέον τῶν Παρισίων. Οἱ ἱστορικὸι

ὁμίλησαν περὶ ἐνὸς τέρατος ἐφήβου ὅπερ ᾔην ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Ἰακώβου Δ'. τῆς Σκωτίας· τὸ ἐξ ἀριστερῶν συνιστάμενον ἄτομον ᾔην εὐφρὲς καὶ ὡραῖον· τὸ ἕτερον ῥυπαρὸν, μέθυσον καὶ φιλονεικόν· τὸ τελευταῖον ἐφρόνεσε τὸν ἀδελφόν του· δηλ. τὸ ἐκ δεξιῶν ἄτομον ἀπέθανε τελευταῖον. Τῆς περιγραφῆς ὁμοίων τερατολογικῶν περιπτώσεων οὐσῆς λίαν ὀλιγαριθμοῦ εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐπιστήμης, ἐνημίσαμεν ὅτι ὠφείλομεν κατὰ καθήκον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα πάσας τὰς λεπτομερείας τὰς χορηγηθείσας ὑπὸ τοῦ κ. Πῶλ Βέρτ. Δὲν ὑπολείπεται ἄλλο ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὸν πόθον μας ὅπως τὸ τέρας τοῦτο μὴ ἀπολεσθῇ ἐντελῶς ἐκ τῆς γῆς, ἵνα δυνήθῃ τις νὰ ἔχῃ ἡμέραν τινὰ δλόκληρον καὶ πλήρη τὴν ἱστορίαν τοῦ περιέργου τούτου φυσιολογικοῦ θαύματος.

Θὰ ἔλθῃ ἄρα γε ἡ θὰ ἔλθουν καὶ εἰς Ἀθήνας;
Περίεργος.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΑΜΑΛΑ

Θὰ ᾔην ὁκτώ ἡ ὥρα, κ' ἐγὼ διευθυνόμην εἰς τὸ Δημαρχεῖον διὰ ν' ἀκούσω τὸν καθηγητὴν τῆς θεολογίας κ. Δαμαλᾶν, ὅστις ἔμελλε νὰ παραδώσῃ μαθήματα, οὐχὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἀλλὰ περὶ τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Γλάδστωνος.

Μόλις εἰσελθὼν ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ἀντίκρυσα τὸν ἐξώστην τοῦ Δημαρχείου ἐπιδεικνύοντα καταφωτισμένα ὑπὸ τοῦ φωταερίου τὰ κοσμήματά του τὰ σιδηρὸγλύπτα καὶ σκουριασμένα, τὰ στέμματα καὶ τὰς ἐπιγραφάς, ὡς ἐπαρχιώτισσα στολισθεῖσα κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀνδρός τῆς μεθ' ἧν τὴν συλλογὴν τοῦ προῖστορικου χρυσαφικοῦ τῆς· ἀλλὰ μόλις προχωρήσας ὀλίγα βήματα, ὑφίσταμαι τὸ ξάφνημα φωνῆς ἐξερχομένης δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων ἀπὸ τὸ φωτισμένον Δημαρχεῖον ὡς νὰ εἶχε κάμει θαῦμα ὁ θεοσεβέστατος Δαμαλᾶς, καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα τοῦ λόγου τὸ ἀκομψὸν κτίριον, καὶ με φωνὴν βαρεῖαν, ὡς ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του, ἐβροντοφῶναι πρὸς τὰς Ἀθήνας τὴν ἐορτὴν τοῦ Γλάδστωνος· οὕτω παρεστάθη ἡ φωνὴ ἐκείνη εἰς τὰ ὦτά μου, πρὶν ἀντικρῶσαι τι ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀποστάσεως.

Ἀλλ' ἤδη διακρίνω πρὸ τοῦ Δημαρχείου νὰ μαυρίζῃ ὅμιλος ἐκ πεντήκοντα περίπου κοράκων, καθ' ὅτι τὰ τέσσαρα πέμπτα ἀπετελοῦντο ὑπὸ ῥάσων, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου δὲ αὐτοῦ μελανοφορεμένοι τὸν Δαμαλᾶν, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατοῦντα τὸ χαρτί ἀφ' οὗ ἤντλει τὴν ὁμιλίαν του, τὴν ὁποίαν συνώδευε τὸ ῥυθμικὸν ἀνεβοκαταβασμα τοῦ γρόνθου τῆς ἄλλης χειρὸς.

Οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι καλόγηροι, οἱ ὀλιγώτεροι φοιτηταί, καὶ οἱ ὀλίγιστοι περίεργοι ἀποτελοῦσι τὴν ἐκκλησίαν τοῦ λαοῦ, κατὰ τὸ βάπτισμα τὸ ὁποῖον τοῖς παρέχει ὁ Δαμαλᾶς, ἥτις συνῆλθε διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ πολιτικοῦ σταθίου τοῦ Γλάδστωνος, καὶ ἐγκρίνῃ ψήφισμα, συγχαῖρον αὐτῷ. Καὶ ποία ᾔην ἡ ἐορτή; τὰ λόγια τοῦ Δαμαλᾶ περὶ τοῦ φιλέλληκος Γλάδστωνος, ἐν θεολογικῇ πτωχείᾳ συνεταγμένα, Βυζαντινὰ, τετριμμένα ὡς νὰ ἀπυθύνοντο πρὸς παιδὰς δημοτικῶν σχολείων. Τὸ ἰσχυρότερον τῶν ἐπιχειρημάτων του περὶ τοῦ ἀκράτου φιλελληνισμοῦ τοῦ Γλάδστωνος ᾔην ὅτι εἶνε ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὀμήρου· ὡς νὰ ᾔθελε νὰ εἴπῃ ὅτι χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς τοῦς νεωτέρους Ἑλλήνας λατρείας του κατήλθεν εἰς τὴν ἀσχολίαν αὐτὴν· καὶ ἡ θετικωτέρα τῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας ἐνέπνεεν ὁ λόγος του, ᾔτον ὅτι ὁ

Γλάδστων θά μᾶς ἀνοίξῃ καὶ τὰς πύλας τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ὁ ῥήτωρ ἐπέβη τὸν λόγον τοῦ ὑπὸ τὰ λυσσώδη χειροκροτήματα ὀλίγων παπᾶδων, μεθ' ὃ ἀνέγνω τὸ ψήφισμα, ἐν γλώσῃ διὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀκραταὶ τοῦ ἀν' ὄντως ἦσαν ἐκκλησία τοῦ λαοῦ ἐπρεπε νὰ τὸν ξυλοκοπήσωσι διὰ τὴν ὕβριν.

Ὁ κ. Δήμαρχος διαδεχθεὶς εἶτα τὸν Δαμαλᾶν εὐχαριστεῖ τὸ πλῆθος ὅτι ἐξελέξατο τὸ Δημαρχεῖον πρὸς τοιαύτην παγήγυριν, καὶ βεβαίῳ ὅτι τὴν ἀπάντησιν τοῦ Γλάδστωνος εἰς τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον θά τοῦ στείλουν αὐτὸς καὶ ὁ κ. Δαμαλᾶς, θά τὴν ἀναγγεῖλῃ πρὸς ἐκεῖνον. Οἱ Σύμβουλοι κλείονται εἰς ἐν δωμάτιον διὰ νὰ ὑπογράψωσι τὸ ψήφισμα· τὸ Παπαδολόγιον ἐφορμᾷ εἰς τὸ Δημαρχεῖον διὰ νὰ συγχαρῇ ἐκ τοῦ συνεγγυς τὸν μέγαν ἄνδρα, δηλ. τὸν Δαμαλᾶν, καὶ ἐξωπνίγονται μέσ' τὰ γέλοια μερικαὶ φωναί· εἰς τὴν Πρεσβείαν! εἰς τὴν Πρεσβείαν!

Τὸ μόνον εὐτύχημα εἶνε ὅτι διὰ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν δὲν ἐλάθωμεν τὸν κόπον νὰ ἐκδράμωμεν μέχρι Πνυχὸς, καὶ ἡ μεγάλη ἐρημικία δὲν ἤμαρτο ἀκόμη νὰ ὑποστῇ τὴν ἐσχάτην ἐξουδένωσιν χρησιμεύουσα μετὰ τὸν Δημοσθένη ὡς θρόνος τῆς ῥητορικῆς μεγαλειότητος τοῦ κ. Δαμαλᾶ, ὅστις, καθ' ὃ θεολόγος, πάσχει θεολογικὴν μανίαν νὰ συγκροτηθῇ ἐκκλησία.

Θεατῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἀφήγησιν τῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐθνοφιλοῦς ἀσθενοῦς. Ὅσῳ παρατείνεται ἡ νόσος, τόσῳ ἐπιτείνεται καὶ ἡ γενικὴ ἀγωνία. Κοινὸς πόθος εἶναι νὰ ἀναρρώσῃ ὁ ἀσθενὴς καὶ ν' ἀποδοθῇ πάλιν εἰς τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ τοὺς παλῆρους τοῦ περισσώτερον ἀπὸ τοὺς νέους, ὡς δευτερόγαμος, ἥτις ἐνθυμεῖται μετὰ φίλτρου τὸν πρῶτον τῆς ἀνδρα, ὡς ἀνὴρ ὅστις μετὰ πόνου ἀναπολεῖ τὸν πρῶτόν του ἔρωτα.

Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς Τετάρτης μέχρι τῆς 3 μ. μ. τῆς Πέμπτης ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς ἦτο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς σοβαρᾶς, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀπελπιστικῆς, κρίσεως. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὥρας αὐτῆς ὁ ἀσθενὴς κατελήφθη ὑπὸ δυσπνοίας τοιαύτης, ὥστε οἱ ἱατροὶ ἤρχισαν ν' ἀπελπίζονται. Ὁ οἶκος ὅλος ἐθρήνευε. Ἡ ζωὴ τοῦ Κουμουνδούρου ἐνομιζέτο μετροῦσα μόνον ὥρας. Οἱ βουλευταὶ ὅλοι τοῦ κόμματος εἶχον συνέλθει ἐν πένθει καὶ μόλις ἠδύναντο νὰ ἀνταλλάσσωσι λόγον τινα. Κάπου ἀνέκυπτεν ὁ κοινὸς πόνος, τίς θά τὸν διαδεχθῇ. Ἐνίοτε εἰς κύκλους τινὰς γωνιώδεις μετὰ συστολῆς ἐρρίπτετο ἐν ὄνομα, ἀνεφέροντο αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τῆς ἀπαριθμήσεως γενικὴ ἤκούετο φωνή, — Καλὰ, ἀλλὰ δὲν εἶναι δι' ἀρχηγός. Καὶ τότε παρουσιάζετο δειλὸς ἄλλο ὄνομα, καὶ ἀνετέμνετο καὶ ἀνελύετο καὶ ἐφιλονεικεῖτο, καὶ πάλιν ἐκρίνετο καλὸν ὡς τοιοῦτο καὶ τοιοῦτο, ἀλλὰ... δὲν εἶναι δι' ἀρχηγός.

Καὶ ἐπὶ τέλους, ὡς δρόμῳ στεναγμὸς ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων θερμὴ κοινὴ εὐχή:

— Μπορεῖς νὰ σηκωθῇς καὶ μὲν Κουμουνδοῦρε!

Ἡ ἀπελπισία ἦτο τόση, ὥστε ἀκόμη καὶ περὶ τῆς κηδείας ἤρξατο νὰ γίνεταί σχεῖς καὶ τόση ἡ ἀπόγνωσις καὶ

τὸ πένθος ὥστε διήρχετο τὰ πενθοῦντα ἐκεῖνα κρᾶνία τὸ πῆγμα νὰ μὴ δεχθῶν τὴν δαπάναις τοῦ Κράτους κηδεῖαν, διὰ νὰ μὴ χάσουν τίποτε ἐκ τοῦ Κουμουνδούρου των, νὰ εἶναι πάντοτε ἰδικὸς των, ὅλος, καὶ νὰ μὴν ὀφείλουν τίποτε δι' αὐτὸν εἰς κανένα ἄλλον.

Ἐνῷ αὐτὰ ἐψιθυρίζοντο ἐν ὀλοφυρμοῖς καὶ δακρύοις εἰς τὸ κάτω πάτωμα, εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀσθενοῦς ὑπειστήρχετο μυστηριώδης βελτίωσις, ὡς νὰ μετελλάσσετο ἐν μέσῳ νεφῶν καὶ ὀμίχλης θεατρικὴ τις σκηνογραφία ἵνα τὴν διαδεχθῇ γλυκὺ τι καὶ ἀπαλὸν λυκόφως.

Ὁ ἀσθενὴς ἐβασανίζετο ἀπὸ βαθεῖας πρῶτας μὴ δυνάμενος νὰ ἀποχρεμθῇ. Τοῦτο κῦζανε τὴν δύσπνοιαν καὶ ἐδείκνυεν τὴν θέσιν του. Περί τὴν 8ην ὅμως ὥραν ἐπῆλθε ἄφθονος ἀπόχρεμψις, ἐπαναληφθεῖσα περιοδικῶς μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, οἱ δὲ ἱατροὶ Βούρος καὶ Καραμήτσας ἐδῆλωσαν τὸ γεγονός ὡς σημεῖον βελτιώσεως καὶ ἐνεστάλαξαν πάλιν τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἀπεγνωσμένον ἐκεῖ συναθροισθέντα κόσμον.

Ἐκτοτε ἤρχισε θεραπεία τονωτικὴ. Ἀπὸ τῆς 8 1/2 μέχρι τῆς 12 ὁ ἀσθενὴς ἐλάμβανεν εὐαρέστως ζωμὸν καὶ κονιάκ.

Προκειμένου δὲ νὰ μεταλλάξῃ κλίνην, ἔμενεν ἐπὶ ἰκάνην ὥραν ἀνακλιμένον ἐπὶ πολυθρόνας. Ἡ φυσιογνωμία του ἡλωιώθη πολὺ. Ἀπώλεσεν ἡ μορφή του ἐκεῖνο τὸ ἀφθονὸν τῆς σαρκὸς, ἐφ' ἧς διεχύνετο ἀφθονον ἐπίσης τὸ μειδίαμα. Ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἀκόμη ἐντονος καὶ ἡ ψυχὴ του ἐντονωτέρα.

Ὅτε καταγίνουσιν μὲ τὴν τοποθέτησιν νέας κλίνης, μειδιῶν ἔλεγε:

— Μὴ δὰ τόση φασαρία γιὰ ἓνα κρεβάτι.

Τότε συνέβη καὶ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον.

Εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωμάτιον μεταξὺ τῶν τοποθετούντων τὴν νέαν κλίνην καὶ ὁ οἰκέτης κλητὴρ Μιχαλέας, ἄνευ μάλιστα τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ.

Ὁ Κουμουνδοῦρος τὸν ἀνεγνώρισε καὶ μ' ἐκεῖνα τὰ δημοκρατικὰ τοῦ ἐνστικτοῦ,

— Βρὲ, τοῦ λέγει, ἐσὺ εἶσαι Γιάννη;

— Τὸν ἐγνώρισες καὶ χωρὶς σουρτοῦκο; τοῦ λέγει ἡ κυρία Κουμουνδούρου.

— Ὡς ἐκεῖ μέφερες, νὰ μὴν τὸν γνωρίσω;

Ὁ δὲ πτωχὸς Μιχαλέας εὐρὼν εὐκαιρίαν, μεθ' ὁρμῆς ἤσπασθη τὴν χεῖρα του καὶ μὲ δάκρυα τοῦ εἶπε!

— Ζῆσε, γιὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴ φτωχολογιά.

Περί τὴν 8ην καὶ ἡμίσειαν ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως ὁ κ. Χαντζῆ-Πέτρος ἐν στολῇ.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀνακουφισέως του αὐτῆς, αἰσθανθεὶς εἰς τὰς φλέβας του ἐπανερχομένην τὴν ζωὴν, ὁ Κουμουνδοῦρος εἶχεν ἀκατάπαυστον συζητητικὴν ὁρεξίν. Καὶ πρὸ τῆς ἐπελθούσης νέας τροπῆς εἶχε προσκαλέσει τὸν ἱατρὸν Παπαδόπουλον, ἐννοῶν νὰ μιλήσῃ πολιτικά. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπέμενεν ὁμιλῶν περὶ ἱατρικῶν πραγμάτων καὶ ἐξετάζων